

Nova? De debò?

written by Pere Grau i Rovira | 3 de setembre de 2024

Perdoneu, amics lectors, que torni a parlar d'ERC (o d'EERC com n'he dit fa poc), però aquest partit és la baula de la cadena independentista que ens ha fallat més clarament i cada pas que fa té repercussions per a tothom. Ara el corrent del partit que vol competir amb Junqueras per la presidència del partit s'ha presentat com a Nova Esquerra Nacional. La gran incògnita és si ho serà de debò això de "nova". De moment, cal dubtar-ne.

Alguns mitjans ho han definit com una pugna entre junqueristes i roviristes. Això no seria res que justificués aquest "nova". Tant els partidaris del que ha portat ERC al pou electoral actual, com els de la que ha fet president el senyor "Isla" els costarà de fer creure que facin el tomb que caldria per tornar el partit al lloc que li correspondria. A més, he llegit a les informacions que tant a un camp com a l'altre hi ha partidaris i contraris del pacte amb el PSC. Un motiu més per desconfiar que aquesta "novetat" sigui altra cosa que un rètol vistós.

No vull ser injust de cap manera, i reconec que una convulsió com la que cal a ERC no es fa d'un dia per l'altre per art de màgia. És comprensible que els que fins ara han dirigit el partit participin en l'operació, mentre no s'estructuri tot amb nous dirigents que agafin volada, però mentrestant ha de ser permès de dir que la baula trencada no s'arreglarà apedaçant-la. Cal una baula nova de debò.

I per això, suposant que al congrés del partit s'imposés (com és ben possible) altra vegada en Junqueras, això seria només una victòria pírrica. Seria tornar a ser patró d'una barca que fa aigües per tot arreu i que amb ell al timó una hora o altra acabaria fent-se estelles contra les roques de la realitat.

Però que guanyi el corrent contrari no vol pas dir que s'eviti el naufragi. No n'hi ha prou a dir que volen una altra manera de fer més col·legiada. Qui vulgui redreçar el partit, qui vulgui treure's del damunt l'estigma d'haver obert la porta del Palau de la Generalitat a l'espanyolisme més furibund, ha de distanciar-se'n clarament, refer ponts amb els altres partits independentistes, sobretot amb Junts, abandonar els "fronts d'esquerres" i integrar-se en un front nacional, per molts perills que els actuals dirigents hi vegin (equivocadament, crec jo).

Això, és clar, seria molt més fàcil si Carles Puigdemont aconseguís fer evolucionar Junts cap al partit nacional transversal que tants voldríem. O com diu J. Caminal al Nacional.cat del 31 d'agost: si els d'ERC fan un NEN, Puigdemont hauria de fer un NIN (Nou independentisme). A part de jugar amb noms i sigles, el que cal són fets, fets visibles. I aquí tots hi tenen responsabilitat.

ERC ha de comprendre d'un diastre de vegada que la pèrdua de votants es deu a haver deixat la independència per la setmana dels tres dijous i haver trencat ponts, portada per les fòbies personals del seu president. Junts ha de deixar de ser un conglomerat que vol i dol, i convertir-se decididament, al voltant de Puigdemont, en el motor potent de l'independentisme sense mitges paraules i sense claudicacions. Que la Cup deixi els seus llimbs utòpics no m'atreveixo a esperar-ho, però no serien decisius.

I tornant al principi: la baula que falla a una cadena, no s'arregla amb un pedaç. Cal posar-ne una de nova. De realment nova i que no solament en porti l'etiqueta. Cal que tots facin els seus deures. Si no ho fan, la història no els hi perdonarà. I el poble tampoc.